

РЕШЕНИЕ

№ 3225

гр. София, 18.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-22 СЪСТАВ, в публично заседание на шести юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стефан Ис. Шекерджийски

при участието на секретаря Вяра Евг. Баева
като разглежда докладваното от Стефан Ис. Шекерджийски Гражданско дело № 20211100113426 по описа за 2021 година

искове с пр. осн. чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ и чл. 86 от ЗЗД:

Ищецът - **И. Х. И.**, твърди, че с Постановление от 05.12.2006г. било образувано наказателно производство срещу него и група лица (прокурорска приписка № 9640/2006г., по описа на СГП, дознание № 82/2006 г. по описа на ГД „БОП“ – НСП) за престъпления по чл. 212, ал. 5, по чл. 321 и по чл. 253 от НК.

С Постановление за привличане на обвиняем от 12.02.2007г. г-н И. бил обвинен за извършването на престъпления по чл. 321, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, по чл. 212, ал. 5, вр. ал. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК и по чл. 253, ал. 5, вр. ал. 3, т. 1, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК.

С постановление на прокурор при СГП от 13.02.2007г. бил задържан под стража до 72 часа.

По искане на прокурор при СГП било образувано ЧНД № И-26/07г. по описа на СГС. С определение от 16.02.2007г. съдебният състав оставил без уважение искането на прокурора спрямо обв. И. Х. И. да бъде взета мярка за неотклонение „задържане под стража“.

С Определение от 427.02.2007г. състав на Софийския апелативен съд потвърдил определението на СГС от 16.02.2007г.

С Постановление от 05.12.2007г. на СГП от дознание № 82/2006 г., по описа на ГДБОП - НСП, пр. пр. № 9640/2006 г. по описа на СГП, материалите касаещи обвинението за престъпление по чл. 253, ал. 5, вр. ал. 3, вр. чл. 20, ал. 2 от НК били отделени в отделно производство - пр. пр. № 14076/2007г., по описа на СГП.

I. По Прокурорска преписка № 9640/2006 г. по описа на СГП, дознание № 82/2006 г. по описа на ГД „БОП“ – НСП:

Във връзка с направено искане на СГП било постановено Определение от 08.03.2007г. по НЧД № И-37/2007г. на СГС, НО, 11 с-в, изменено с Определение от 16.05.2007г. по ВНЧД № 555/2007г. САС, НО, 6 с-в, с. което били допуснати спрямо И. И. мерки за процесуална принуда, а именно:

- запор върху 5 банкови сметки в Първа Инвестиционна Банка;
- възбрана върху недвижим имот и вещни права, собственост на И. И. - Апартамент в гр. София, ж.к. ****;
- запор върху Банковата сметка на „П.Ч.“ ООД, чийто управител бил ищецът.

Така наложените мерки били отменени едва с Определение № 826 от 13.03.2013г. на СГС, 6 с-в по НЧД № 1134/2013г.

С Постановление за привличане на обвиняем и вземане на мярка за неотклонение от 13.11.2007г. на дознател в ГД „БОП“ бил привлечен като обвиняем по досъдебно производство - дознание № 82/2006г. за извършване на престъпления по чл. 321, ал. 2, вр. ал. 1 и по чл. 212, ал. 5, вр. ал. 3, пр. 2, вр. ал. 1, пр. 1, вр. 20, ал. 2 от НК в организирана престъпна група.

Въз основа на внесен в СГС, на 21.07.2008г., Обвинителен акт по прокурорска преписка № 9640/2006г. по описа на СГП Дознание № 82/2006г. по описа на ГДБОП-ДСП, срещу него и останалите обвиняеми било образувано НОХД № 2227/2008г. по описа на СГС, НО, 19 с-в.

С Присъда от 30.06.2010г. СГС го признал за виновен по така повдигнатите обвинения, като му било определено едно общо най-тежко наказание - 10 години „лишаване от свобода“ при първоначален строг режим на изтърпяване на Наказанието в затвор или затворнически общежития от затворен тип. Съдът го лишил от правото да заема държавна или обществена длъжност, както и да упражнява дейност, свързана с получаване на средства от европейски фондове за срок от 3 години, постановил и конфискация на 1/2 от имуществото му.

С Решение № 266 от 02.08.2012г., по ВНОХД №. 461/2021г., по описа на САС, присъдата била отменена, като делото било върнато на прокурора за отстраняване на допуснати съществени процесуални нарушения.

Специализираната прокуратура внесло нов обвинителен акт в Специализирания наказателен съд, въз основа на който било образувано НОХД № 1586/2013г., по описа на СпНС, 6 с-в. Поради отвод на председателя на 6 с-в, делото било разпределено на IX с-в на СпНС.

С Разпореждане от 11.04.2014г. НОХД № 1586/2013г. по описа на СпНС, IX с-в делото било прекратено и върнато на СП за отстраняване на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила спрямо част от Обвиняемите, довели до ограничаване

на правото им на защита, в това число и на ищеца.

Въз основа на внесен в Специализирания наказателен съд Обвинителен акт, по прокурорска преписка № 402/2013г., по описа на Специализираната прокуратура, било образувано НОХД № 770/2014г. по описа на СпНС, IX-ти състав. С Обвинителния акт на ищеца било повдигнато обвинение за извършени престъпления по чл. 132, ал. 2, вр. ал. 1 от НК и по чл. 212, ял. 5, във връзка с ал. 3, предложение 2, връзка с ал. 1, предложение 1, връзка чл. 20, ал. 2 от НК.

С Присъда от 130.05.2017г., постановена по НОХД № 770 /2014г. по описа на СпНС, IX-ти състав съдът го признал за невиновен.

Срещу Присъдата от 30.05.17г., постановена по НОХД № 770/2014г. по описа на СпНС от прокурор при СП бил депозиран протест.

С Решение № 4 от 27.02.2020г. по ВНОХД № 7/2018г. АСНС потвърдил Присъда от 30.05.2017г. Срещу Решение № 4 от 27.02.2020г. по ВНОХД № 7/18г. по описа на АСНС бил депозиран касационен протест. С Решение № 105 от 24.08.2020г., постановено по н.д. № 355/2020г. по описа на ВКС било потвърдено Решение № 4 от 27.02.2020 г.

Във връзка с производството не било подавано заявление по чл. 60а от ЗСВ.

По Прокурорска преписка № 14076/2007г. по описа на СГП, Дознание № 134/2007г. по описа на ГД „ДП“-МВР:

С постановление на прокурора от прокурорска преписка № 9640/2006г. по описа на СГП, дознание № 82/2006г. по описа на ГД „БОП“ - НСП били отделени материали, касаещи обвинението за престъпление щ чл. 253, ал. 5, вр. ал. 3, вр. чл. 20, ал. 2 от НК.

По отделените материали от пр.пр. № 9640/2006г. било образувано дознание № 134/2007г. по описа на ГД „ДП“-МВР, прокурорска преписка № 14076/2007г. по описа на СГП.

С Постановление за привличане на обвиняем ат 16.03.2009г. ищецът бил привлечен като обвиняем за престъпления по чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2, вр. ал. 1 и по чл. 253, ал. 6, вр. ал. 3, т. 2, пр. 1, вр. ал. 1, пр. 1, алт. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. чл. 26, ал. 1 от НК.

Тъй като разследването по досъдебното производство продължило повече от две години от датата, на която обвиняемите били привлечени, обвиняемите депозирали пред СГС молби по реда на чл. 368, ал. 2 от НПК.

С Определение, постановено на 16.06.2009г. по НЧД № 2451/2009г. на СГС, НО, 4 с-в съдът дал указания на СГП в двумесечен срок да внесе материалите, от досъдебното производство за разглеждане в съда, съобразно разпоредбата на чл. 368, ал. 1 от НПК.

На 31.07.2009г. в СГС бил внесен обвинителен акт по пр. пр. № 14076/2007г. На същата дата било образувано НОХД 3222/2009г. по описа на СГС, НО 29-ти състав. Съдията - докладчик констатирал, че в хода на досъдебното производство било допуснато съществено процесуално нарушение. С Определение № 2419 от 17.08.2009г., съдът прекратил производството и върнал делото на прокуратурата за отстраняване на

допуснатите процесуални нарушения – в едносмесечен срок.

На 01.09.2009 г. СГП внесла в СГС обвинителен акт и било образувано НОХД № 3693/2009 г. по описа на СГС, НО, 29-ти състав.

След проведени множество съдебни заседания на 29.03.2010г., СГС, НО, 29-ти с-в произнесъл присъда № 122/29.03.2010г., с която подсъдимите били признати за виновни в това, че в периода от м. март 2003г. до м. декември 2006г., в гр. Перник, гр. Шумен, гр. Ямбол, гр. Карнобат и гр. София участвали в организирана престъпна група, създадена с цел да върши престъпления по чл. 253 от НК и на основание чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2, вр. ал. 1, пр. 2 от НК. При условията на чл. 54 от НК на И. Х. И. било наложено наказание лишаване от свобода за срок от 4 години, което да изтърпи в затвор при първоначален строг режим. Със същата присъда подсъдимите били признати за виновни в това, че в периода от м. март 2003г. до м. декември 2006г., в гр. Перник, гр. Шумен, гр. Ямбол, гр. Карнобат, гр. Пловдив и гр. София, като извършители извършили два и повече от два пъти финансови операции с имущество-превод на парични суми в общ размер от 12 838 033,90 лева, за които знаели, че са придобити чрез престъпление (по чл. 212, ал. 5, вр. ал. 3, вр. ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК) и на основание чл. 253, ал. 5, вр. ал. 3, вр. ал. 2, пр., 2, вр. ал. 1, пр. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК за подс. И., вр. ал. 3 и 4 от НК и по чл. 253, ал. 5, вр. ал. 1, пр. 1, алт. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК за подс. Г. и подс. А., при условията на чл. 54 от НК били наложени следните наказания: ..., подс. И. И., ... лишаване от свобода за срок от 6 години и глоба в размер на 30 000 лева били признати за невинни и били оправдани по обвинението им, че са осъществили деянието при условията на продължавано престъпление по чл. 26, ал. 1 от НК.

На основание чл. 23, ал. 1 от НК така определените наказания били групирани и на ищеца било определено едно общо наказание в размер на 6 години „лишаване от свобода“. С присъдата било постановено наказанието лишаване от свобода да бъде изтърпяно при първоначален строг режим в затвор. На основание чл. 23, ал. 3 от НК към наказанието лишаване от свобода било присъединено наказанието глоба.

Присъдата на Софийския градски съд била обжалвана и било образувано, ВНОХД № 251/2011г., по описа на САС, НО, 7-ми състав.

С присъда № 23 от 21.09.2012 г. САС отмени първоинстанционната присъда на СГС в частите ѝ относно: ищеца по предявените му обвинения по чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2, вр. ал. 1 от НК и по чл. 253, ал. 3, вр. ал. 3, т. 2, вр. ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 от НК, като го признал за невинен по тези обвинения: в това за периода месец март 2003 г. до месец декември 2006 г. в гр. Шумен, гр. Ямбол, гр. Карнобат, гр. Перник, гр. Бургас и гр. София участвал в организирана престъпна група, създадена с цел да извърши престъпления по чл. 253 НК; признал ищеца, за невинен в това, че „за времето от 28.01.2004 г. до 28.01.2004 г. в „Булбанк“ АД, клон "Ямбол", гр. Ямбол, като извършител в съучастие с М.А.Н. (подбудител и помагач), в условията на продължавано престъпление, от сметка № *****, разкрита в „Булбанк“ АД, клон "Ямбол" с титуляр "П." ЕООД да е извършил два пъти финансови операции с имущество (средства в общ размер на 1 405 000, 00 лв.), като сумата е в особено големи размери и случаят е особено тежък, за които средства и имущество знаел, че са

придобити чрез престъпление (по чл. 212, ал. 5, вр. ал. 3, пр. 2, вр. ал. 1, пр. 1, вр. чл. 20, ал. 2 и 3, вр. чл. 26, ал. 1 НК, извършено от него и в съучастие с други лица, в периода от месец декември 2002 г. до месец декември 2003 г., чрез използване на множество документи с невярно съдържание, при което е получена без правно основание сумата от 1 407 564,17 лв., представляваща субсидия по програма "САПАРД", с намерение противозаконно да я присвои)", поради което и на основание чл. 304 НПК го е оправдал по обвинението за извършено престъпление по чл. 253, ал. 5, вр. ал. 3, т.2, пр. 1, вр. ал.1, пр.1, алт. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал.1, вр. чл. 26, ал. 1 НК. В останалата ѝ част обжалваната присъда била потвърдена.

На 24.09.2012г. прокурор при САП подал „бланков” протест против присъдата. С протеста е поискано да бъде отменена присъдата изцяло и 1 делото да бъде върнато за разглеждане от друг състав на САС. След запознаване с мотивите на присъдата, на 11.10.2012 г. прокурор при САП подал допълнение към протеста. На 21.11.2012 г. апелативният прокурор на Софийска апелативна прокуратура депозирал оттегляне на протеста, в което било посочено, че се оттегля изцяло първоначалния протест и допълнението към него срещу въззивната присъда. Присъдата е влязла в сила.

На 07.01.2013г. било депозирано искане за възобновяване на наказателното дело от Главния прокурор на Република България. На 29.04.2013г. е образувано НД № 903/2013г.

В съдебното заседание на 13.11.2013г., с Решение № 568 от 12.03.2014г. ВКС отменил по реда за възобновяване на наказателни дела влязлата в законна сила присъда № 23 от 21.09.2012г. по ВНОХД № 251/2011г. на Софийския апелативен съд в частите ѝ, с които е отменена присъда № 122 от 29.03.2010г., постановена от Софийския градски съд по НОХД № 3693/2009 г. в частта ѝ относно осъждането на подсъдимия И. Х. И. по чл. 321, ал. 3, вр. ал. 2, вр. ал. 1 от НК и по чл. 253, ал. 5, вр. ал. 3, т. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2, 3 и 4 от НК, относно приложението на чл. 23 от НК. Ищецът бил оправдан.

На 13.03.2014г. делото било върнато на САС за ново разглеждане от друг състав. На 13.03.2014г. било образувано ВНОХД № 219/2014г. по описа на САС, НО, 7-ми състав.

След проведени съдебни заседания по делото с Присъда № 22/2015г., била отменена Присъда № 122/29.03.2010г. по НОХД 693/2009г. на СГС и ищецът бил признат за невинен.

На 19.11.2015г. бил подаден касационен протест от прокурор при САП.

На 29.06.2016г. било образувано НД № 685/2016 г. по описа на ВКС.

С Решение № 174/07.11.2016г. по НД № 685/2016г. на ВКС, 2 НО, била оставена в сила новата въззивна Присъда № 22 от 09.11.2015г., постановена по ВНОХД № 219/2014г. по описа на САС, НО, 4-ти състав.

Общата продължителност на цялото наказателно производство била на 13 години, 8 месеца и 19 дни.

Съгласно Констативен протокол от 11.08.2017г. на специализираното звено на Инспектората към ВСС наказателното производство е протекло с прекомерна

продължителност, което е нарушило правото на ищеца за разглеждане и решаване в разумен срок.

Ищецът преживял огромен стрес. Бил дискредитиран и злепоставен пред колегите и обществото. Здравословното му състояние се влошило. Изпаднал в депресия. Развил комплекс за професионална малоценност.

С оглед изложеното, моли да се осъди ответникът – ПРБ, да му заплати сумата от 300 000 лева, неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от 05.12.2006г.

Ответникът - **Прокуратура на РБ**, оспорва исковете.

- обезщетенията по двете обвинения трябвало да се разграничат;
- в досъдебното производство, делата били водени в разумен срок;
- не били установени негативните преживявания на ищеца;
- претендираната сума била завишена;
- законна лихва се дължала от различен момент и прави евентуално възражение за давност;

Навежда и други правни доводи.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 12 и чл. 235, ал. 3 от ГПК, приема за установено следното:

от фактическа страна:

Като цяло фактическата обстановка – развитието на наказателните производства, не е спорна. За релевантните факти са ангажирани и доказателства, приложени към исковата молба:

1. С Постановление от 12.02.2007г. ищецът е привлечен като обвиняем по чл. 321, ал. 2, във вр. с ал. 1 от НК; 212, ал. 5, във вр. с ал. 3, във вр. с ал. 1, във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК; и чл. 253, ал. 5, във вр. с ал. 3, т. 1, пр. 3, алт. 2, във вр. с ал. 1, във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК.

На 16.02.2007г. – протокол от същата дата по НЧД № И-26/2007г. на СРС е „задържан под стража“ (л. 51), отменена от САС в ВНЧД № 196/2007г. (л. 79). През м. 11.2007г. му е постановена мярка за неотклонение „гаранция“ (л. 36).

С Присъда от 30.06.2010г. по НОХД № 2227/2008г., СГС е признал ищеца за виновен за престъпление по чл. 212, ал. 5, във вр. с ал. 3, пр. 2, във вр. с ал. 1, пр. 1, във вр. с чл. 20, ал. 2-4, във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК и му е наложено общо наказание от 10 години лишаване от свобода при първоначален строг режим. Той е лишен от правото да заема държавна или обществена длъжност за 3 години и е постановена конфискация в размер на ½ от имуществото му.

С Решение от 02.08.2012г. по ВНОХД № 461/2012г., САС отменя изцяло присъдата и връща делото на прокуратурата за нова разглеждане.

С Определение от 13.03.2013г. по НЧД № 1134/13г., СГС е отменил, наложените с

Определение от 08.03.2007г. по НЧД № И-37/2007г. на СГС НК, 11 с-в, изменено от САС, мерки за процесуална принуда. Това включва и вдигане на запори по сметките на ищеца и възбрана върху недвижим имот.

С Определение № 2906 от 25.09.2013г. по н.ч.д. № 4088/2013г., СГС е върнал делото на СГП и е дал възможност в тримесечен срок да се внесе обвинителен акт или да се прекрати по друг начин производство.

Образувано от НОХД № 1586/13г. по описа на СНС, с което производството отново е върнато на СГП (разпореждане от 11.04.2014г.). Впоследствие делото е насрочено с Разпореждане от 10.01.2014г. (л. 240).

С Присъда от 30.05.2017г. на СНС по НОХ № 770/2014г., ищецът е признат за невиновен. Присъдата е протестирана.

С Решение от 27.02.2020г. по ВНОХД № 7/18г., САС е прекратил производството в частта относно чл. 321, ал. 2 он НК, като е потвърдил присъдата в останалата ѝ част.

Последвал е касационен протест, като е образувано н.д. № 355/2020г. С Решение № 105 от 24.08.2020г., ВКС е оставил в сила решението по отношение на ищеца.

2. Част от материалите по първоначалното производство са отделени, като е образувано второ такова (л. 25, т. III). На ищецът е привлечен като обвиняем на 16.03.2009г. по дознание № 134/2007г. за престъпление по чл. 321, ал. 3, във вр. с ал. 2, във вр. с ал. 1 от НК.

С Определение от 16.06.2009г. по н.ч.д. № 2451/2009г., на СГП са дадени указания по чл. 368, ал. 1 от НПК. Образуван е НОХД № 3222/2009г., като с Определение от 17.08.2009г. СГС е прекратил делото за отстраняване на съществени процесуални нарушения.

Впоследствие с Присъда № 122 от 29.03.2010г. по НОХД 3693/2009г., СГС е признал ищеца за виновен – престъпление по чл. 321, ал. 3, във вр. с ал. 2, във вр. с ал. 1, във вр. с чл. 54, ал. 1 от НК и му налага наказание лишаване от свобода за 6 години при първоначален строг режим, кумулативно с глоба от 30 000 лева.

Присъдата е обжалвана като, САС с Присъда № 23/21.09.2012г. по ВНОХД № 251/2011г., отменя тази на СГС и е признал ищеца за невиновен. Тя е влязла в сила.

Образувано КНД № 903/2013г. С решение № 568/12.03.2014г. ВКС е отменил влязлата в сила присъда и е възобновил наказателното производство, като го е върнал на САС.

С Присъда № 22 от 09.11.2015г. по ВНОХД № 219/2014г. ищецът отново е признат за невиновен. Последвало е протест и с Решение № 174 от 07.11.2016г. по НОХД № 685/2016г., ВКС е оставил в сила решението на САС.

С Констативен протокол от 11.08.2017г. СЗИВСС е приел, че производството е продължило 9 години, 8 месеца и 25 дена, считано от 13.02.2007г. до 07.11.2016г. Заявителят не е допринесъл за продължителността на наказателното производство. Самото то обаче е било с прекомерна продължителност.

Представена са:

- една публикация на ел.списание от 21.09.2012г. (л. 325, т. III), в която е споменато и името на ищеца. Към нея има огромно количество коментари в които поименно се споменава г-н Николов, но не и г-н И. (с изкл. на л. 343). От време на време, например л. 348 се сочи „др. И.“, но това е автор на коментари;

- една публикация от в. „Банкер“ от 17.02.2017г., там името на ищеца е спомената няколко пъти като управител на птицекладницата;

- още няколко – л. 386, т. III; от 03.09.2021г. на в. „Труд“; л. 396, т. IV; на „Медиапул“ от 03.09.2021г. (л. 400, т. IV); л. 404, т. IV; и л. 430, т. IV.

Депозирани са заключения на СМЕ и СПЕ, неоспорени от страните и приети от съда, както компетентно изготвени. От тях, както и от разпита на в.л.-а в о.с.з. от 31.05.2022г. и 06.06.2023г., се установява, че:

1. СМЕ: На ищеца са поставяни следните диагнози:

- хиперТ.чна болест III ст. ХиперТ.чно сърце без сърдечна недостатъчност;
- хроничен бронхит с чести обостряния;
- прекаран дълбок тромбофлебит в дясно (лекуван в Ст. Загора от съдов хирург);
- подагра ставна форма с пристъпи от остро ставно възпаление;
- през 2006г. счупване на крайна фаланга на пети пръст на дясна ръка;
- чести оплаквания за болки в кръста говорещ в полза на остеоартрит;
- варусна (О образна) деформация на коленни стави;
- през 2005г. аденом на простата;
- 10.02.2007г. бронхопневмония;
- 2014г. карцином на простатата;

Всяко едно заболяванията изисква лечение.

Артериалната хиперТ.я е хронично заболяване и изисква ежедневно лечение.

Подаграта като заболяване се лекува по време на пристъпите. Тя се нуждае и от специална диета най-вече храна бедна на пурины.

Хроничният бронхит се лекува по време обострянията.

Бронхопневмонията, счупената крайна фаланга на пети пръст на дясната ръка и тромбозите са лекувани при появата им.

За карцинома на простатата в медицинската документация няма описано лечение. Обичайно е оперативно и допълнително с химиотерапия и лъчелечение. Няма яснота за причините за възникването на карцином на простатата, но рискови фактори са възраст - над

50г., друг болен член на семейството и наднормено тегло.

Възстановяването на нехроничните заболявания е сравнително краткотрайно, хроничните изискват продължително (а артериалната хиперТ.фия и ежедневно) лечение, а карциномът на простатата зависи, в кой стадий е разпознат.

Общо взето всички заболявания са с хроничен характер и практически са трайни-остават за цял живот (с изключение на бронхита, пневмонията и тромбофлебита) и изискват системно лечение.

От всички описани заболявания в медицинската документация по делото, хиперТ.чната болест е единственото заболяване, което може да провокира кризи в условия на стрес. Всички останали заболявания, които са описани в тези документи, те тяхната проява и тяхното обостряне не са свързани със стресови състояния. Хроничен бронхит с чести обостряния. Това е едно хронично възпаление на белите дробове и най-честите обостряния са свързани особено в зимния период с атаки било вирусни или бактериални. Прекаран дълбок тромбофлебит вдясно, който е лекуван в гр. Стара Загора. Тромбофлебита, това представлява запушване на венозен съд от съсирена кръв. За да се получи едно такова възпаление на вена от тромб са необходими три условия, забавен кръвоток, нарушение на съдовата стена и промяна във вискозитета на кръвта. Нито едно от тези три неща не може да бъде свързано със стрес. Подагратата, това е едно метаболитно заболяване, с развитие на подагрозен артрит, свързано с обмяната на веществата, но най-често и самата подагра, също като причина за проявата ѝ практически не може да се свърже със стрес. Счупване на крайна фаланга на пръст, това е инцидентно състояние - практически е травма. Чести оплаквания от болки в кръста под дясната плешка, говорещи в полза на остеоартрит, един остеоартрит, той е свързан със ошипяване на костите с възрастта и такова нещо се развива като дегенеративни промени в костите без да са свързани, даже причината на тази проява не е много ясна, но е възрастова и е свързана с износването на ставите. Бронхопневмонията, това е едно възпалително заболяване на белите дробове и се дължи на някакъв причинител, това е инфекция. Камък във пикочните пътища и хроничен пиелонефрит не е ясно какви са причините, но няма данни това да е свързано със стресово състояние. Деформацията в коленните стави това е дегенеративно заболяване. По-новия ТЕЛК, който е свързан със злокачествено образуване на простатата, не е ясен механизмът, по който се образува изобщо един злокачествен процес, но ракът на простатата фактически се свързва със възрастта на мъжа, колкото е по-възрастен, толкова шанса да хване рак на простатата е по-голям, свързан е и с генетика, ако има друг член от семейството, болен от такова нещо, шанса да получи рак на простатата е много по-голям. Наднорменото тегло също играе роля.

Стресът може да е причина за намаляване на имунитета. Единствено от всички заболявания е артериалната хиперТ.я и там условията на стрес най-много могат да влияят.

2. СПЕ: Налице са негативни преживявания, които имат депресивен и тревожен характер. Същите не достигат критериите за психопатология тесния смисъл на психиатричното понятие.

Налице са преживявания на тревожност, страх, безпокойства и напрежение.

Преживените симптоми имат негативен за емоционалната сфера характер и са отключили повишение на артериалното налягане. Същите не носят характеристиките на психопатологично разстройство.

Налице са данни за нахърняване на достойнството, доброто име и професионалния авторитет.

В дългия процесния период 2007-2020г. психоемоционалното състояние на ищеца е било разстроено с описаните негативни преживявания и прояви в психосоматичната сфера. Към момента са налице остатъчни симптоми на тревожност и невротични симптоми.

Налице е причинно-следствена връзка между негативните преживявания в процесния период и емоционалните състояния, които е преживял ищецът. Целият процесен период се е отразил с негативи върху семейството, промени в начина на живот.

Продължителния процесен период е засегнал психичните ресурси и начина на живот и въпреки, че симптомите, които са наблюдавани от експерта по време на изследването не покриват критериите по МКБ 10, това е международна класификация по психични поведения.

Събрани са и гласни доказателства – разпитани са св.св. А., И. (показанията ѝ са преценени по реда на чл. 172 от ГПК, тъй като е съпруга на ищеца) и К.. От тях се установява:

- св. А.: работела като счетоводител в птицекланица „Чубра“. По медиите била разпространено за ищеца участвал в организирана престъпна група, фалшифицирал е документи и са извършвали пране на пари. Г-н И. бил много уважаван и чудесно ръководил предприятието. След обвинението хората изменили отношението си към него (работещи, заобикалящите го – познати). Станал много разтревожен и неспокоен. При това негативно отношение, което се получило спрямо него, изведнъж, настъпили здравословни проблеми. Избягвал да контактува с хора. Започнал да се поддържа с лекарства (*част от показанията обаче явно са чути от самия ищец, тъй като свидетелят бил близък с него*).

- св. И.: Влиянието на медиите, информацията във вестниците и други дали голямо и негативно отражение върху него: не само неговото психическо състояние, но и на семейството. Той бил летец-изстребител, бил преживял много кризисни моменти в летенето, но това, което преживявал в момента било ужасно за него. Станал нервен; започнали болестите, наложи се посещение в болници за лечение. Той се чувствал много виновен, тъй като трябвало да се грижи за възрастната си майка, а имали и две деца, които бяха студентки в гр. София. Налагала му се някъде два - три пъти в месеца да присъства на съдебни заседания и това струвало средства на семейството. Бил много много разстроен защото бил възпитан като офицер в народната армия, като по тази причина, след всяко заседание се чувствал още по-зле. Имал проблеми със сърцето, проблеми с нервите, имаше и други здравословни проблеми си се наложи да бъде регистриран от ТЕЛК комисия с някъде над 90

% неработоспособност. Преди 2006г. нямал такива здравословни проблеми. По природа бил много темпераментен и енергичен човек. Честта му била наранена, загубил и приятели и авторитет.

- св. К.: съдебните дела се отразили на ищеца много неблагоприятно за него. Била работила с ищеца в общината, а го познавала от 1983г. За нея (общината) бил направил много - разкрил цехове, и не в централното село Войника, а в две села. През 2006г. имало коренна промяна и към приятелите си и към познатите си, към колегите си, затворил се в себе. Не можел да понесе този позор, който много от медиите огласяваха. В съдебната зала при първите процеси, когато той влязал в съдебната зала с белезниците, а гр. Ямбол е малък град, и много се коментирало. Загубил част от приятелския си кръг. Самият той не искал да общува с хората. Продължават промените в емоционалното и психологическо състояние на г-н И., определено се чувствали, защото той почти винаги бил под напрежение, под някакъв стрес, всеки момент можел да избухне, просто бил в нервно състояние. Преди обвиненията бил един много контактен и много общителен.

Съдът, като цяло кредитира показанията, като приема, че те все пак са леко пресилени, особено относно здравословните проблеми на ищеца.

от правна страна:

Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от органите на дознанието, следствието, прокуратурата и съда от незаконно: обвинение в извършване на престъпление, а **ко лицето бъде оправдано** или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е образувано, след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано (чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ).

Отговорността на държавата/общините по ЗОДОВ е специална деликтна отговорност спрямо общата деликтна отговорност, уредена в чл. 45 и сл. от ЗЗД. Тази отговорност произтича от общото задължение на държавата да спазва правата и законните интереси на гражданите, респ. на юридическите лица, за разлика от деликтната отговорност по ЗЗД, произтичаща от общото задължение да не се вреди виновно и противоправно другиму. Отговорността по ЗОДОВ има обективен характер – възниква при наличие на изрично предвидените в специалния закон предпоставки и не е обусловена от наличието на вина (виновно поведение) от страна на конкретното длъжностно лице, причинило с поведението си вредата – чл. 4 от ЗОДОВ, докато деликтната отговорност по чл. 45 и сл. от ЗЗД е виновна отговорност – обусловена е от виновно поведение на причинителя на вредата, вкл. в хипотезата на обезпечителната отговорност по чл. 49 от ЗЗД, като вината се предполага до доказване на противното, съгл. чл. 45, ал. 2 от ЗЗД.

Обемът на отговорност на държавата по ЗОДОВ е определен с разпоредбата на чл. 4 от закона – държавата отговаря за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Обезщетението за неимуществени вреди

се определя по общото правило, установено в чл. 52 от ЗЗД, а именно – по справедливост.

Оправдаването на обвиняемия с влязъл в сила съдебен акт е достатъчно, за да се приеме, че обвинението е било незаконно, като доколкото същото е било повдигнато от ответника, несъмнено е, че неговото поведение е било противоположно.

Съдебната практика е установила кои обстоятелства следва да се установят и преценят от решаващия орган, за да може след това да се прецени какво обезщетение да се присъди. Така според Определение № 1 от 6.01.2022г. на ВКС по гр. д. № 1260/2021г., IV г.о., ГК, докладчик председателят З.А., например: тежестта на повдигнатото обвинение, дали ищецът е оправдан; цялостното отражение на предприетото срещу него наказателно преследване върху живота му – семейство, приятели, професия, обществен отзвук и пр., отразяването на наказателното производство в една публикация в електронна медия с посочване името на ищеца, обостряне на съществуващо заболяване в ареста и причиненото в резултат на незаконното обвинение заболяване "разстройство в адаптацията с тревожно депресивна симптоматика", обстоятелството,

Съдът не е строго ограничен от формалните доказателства за установяване наличието на вреди в рамките на обичайното за подобни случаи. Нормално е да се приеме, че по време на цялото наказателно производство лицето, незаконно обвинено в извършване на престъпление, изпитва неудобства, чувства се унижено, а също така е притеснено и несигурно; накърняват се моралните и нравствените ценности у личността, както и социалното му общуване. **Когато се твърди причиняване на болки и страдания, над обичайните за такъв случай, или конкретно увреждане на здравето, а също и други специфични увреждания, с оглед конкретни обстоятелства, личността на увредения, обичайната му среда или обществено положение, съдът може да ги обезщети само при успешно проведено пълно главно доказване от ищеца** - Решение № 3 от 29.01.2014 г. на ВКС по гр. д. № 2477/2013 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Мими Фурнаджиева и Решение на ВКС № 388 по гр. д. № 1030/2012 г., IV г. о., ВКС. В аналогичен, но по-общ смисъл е и Решение № 32 от 19.02.2015 г. на ВКС по гр. д. № 2269/2014 г., IV г. о., ГК: ... Размерът на дължимото обезщетение за неимуществени вреди според законовия критерий за справедливост се определя според вида и тежестта на причинените телесни и психични увреждания – това са фактите и обстоятелствата, които имат пряко значение за размера на предявения иск – продължителността и интензитета на претърпените физически и душевни болки, други страдания и неудобства, стигнало ли се е до разстройство на здравето (заболяване), а ако увреждането е трайно – медицинската прогноза за неговото развитие. Не е в тежест на пострадалия да докаже отделните си негативни изживявания. Доказани ли са увреждащите действия и бездействия, искът е установен в своето основание и съдът е длъжен да определи неговия размер по своя преценка или като вземе заключението на вещо лице съгласно чл. 162 ГПК (чл. 130 ГПК отм.).

В конкретната хипотеза:

-1. периодът от привличане на ищеца като обвиняем (13.02.2007г.) до влизане в сила на оправдателната присъда (24.08.2020г.), е 13 години, 6 месеца и 11 дена. Релевантната

начална дата, както е обърнато внимание и от инспектората, е привличането на ищеца като обвиняем, а не от момента на образуване на досъдебното производство (арг. и от т. 11 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по т. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК, докладчик съдията Ж.Н.).

Според т. 13 от същото ТР, ако лицето е оправдано или образуваното наказателно производство е прекратено, държавата отговаря по чл. 2, т. 2 ЗОДВПГ. В тези случаи обезщетението за неимуществени вреди обхваща и **вредите от незаконно задържане под стража**. Ако са настъпили имуществени вреди, обезщетението за тях не се поглъща, а се присъжда самостоятелно с оглед особеностите на всеки конкретен случай.

В случая има и задържане под стража и частично прекратяване.

Периодът е прекомерен. Държавата, представлявана от ПРБ отговаря за незаконно повдигнатото обвинение, като няма значение кое точно учреждение е допринесло за продължителността. Релевантно е поведението само на подсъдимия, а то, предвид становището на инспектората, е било добросъвестно. Ответникът не навежда и доводи за обратното. Само по себе си и доводът на ПРБ не е коректен, предвид крайната упоритост на обвинението, протестираше оправдателните актове на съда.

-2. Относно аргумента на прокуратурата – нередовност на исковата молба поради паралелните производства. Съгласно Решение № 449 от 16.05.2013г. на ВКС по гр. д. № 1393/2011г., IV г.о., ГК, докладчик съдията А.Б., в случаите на незаконно обвинение в извършване на повече от едно престъпления, обезщетението се определя глобално, а не поотделно за всяко едно деяние, за което обвиняемият е бил оправдан. Следователно, щом по едно и също време е имало наказателни производства, по които страната е била привлечена като обвиняем, причинените ѝ от това неимуществени вреди, са във връзка с всички обвинения. Изпитваните притеснения, страх от бъдещия изход на делото, неудобството, опетняването на доброто име в обществото и накърняването на достойнството и честта, са във връзка с всички обвинения, независимо, че не са повдигнати в едно, а в множество отделни дела. В него отново е цитирана т. 11 от ТР № 3 от 22.04.2004г. на ВКС по тълк. гр.д. № 3/2004г., ОСГК. В тези случаи обезщетението се определя глобално, а не поотделно за всяко едно деяние, за което обвиняемият е бил оправдан.

Така, доводът всъщност е неправилен, тъй като исковата молба е съобразена с практиката на ВКС, която в случая е и задължителна.

Изложеното всъщност е и логично – прокуратурата двукратно е нарушила правилото да не вреди другиму (*alterum non laedere*). Както бе посочено по-горе, това е деликт. Болката и страданията, свързани с него, макар и причинен двукратно, не би могла да се раздели.

Това е основание да се завиши исканото обезщетение.

-3. имало е немалка медийната изява (Определение № 463 от 12.06.2018 г. на ВКС по гр. д. № 4765/2017 г., III г. о., ГК, докладчик съдията Геника М.; също: Решение № 233 от 18.05.2012 г. на ВКС по гр.д. № 104/2012г., IV г.о., ГК, докладчик съдията Борис Илиев: Неоснователни са доводите на прокурора, че държавата не отговаря за последиците от

разгласяване на факта на повдигане на обвинение по медиите, тъй като тази разгласа, дори да не е станала по инициатива на прокуратурата, е пряка последица от повдигнатото от нея обвинение. Причинната връзка между необоснованото наказателното преследване и вредите от широкото разгласяване в обществото на започването и протичането му, е несъмнена и тези вреди трябва да бъдат обезщетени; Р. № 673 от 15.11.2010г. на ВКС, IV г.о., по гр.д. № 1916/2009г.: ... има ли разгласяване чрез медиите ...; Р. № 281 от 04.10. 2011г. На ВКС, III г.о., по гр.д. № 1684/2010г.: ... до затруднения да си намери работа по специалността, до ограничаване на социалните контакти, до негативни изживявания за **опозореност** ... обвинението в тежко престъпление и неговото **публично разгласяване обичайно** води до стрес и промяна в начина на живот ... и Решение № 395 от 18.01.2012 г. на ВКС по гр. д. № 159/2011 г., III г. о., ГК, докладчик съдията Олга Керелска). С поменаването на ищеца е по-скоро като допълнение към името на г-н Николов.

-4. Към момента на повдигане на обвинението ищецът не е бил в пенсионна възраст (Решение № 12 от 30.04.2020г. на ВКС по гр.д. № 1513/2019г., III г.о., ГК), което означава, че случилото се е отразило на предприемаческата му дейност, а и на доходите които е получавал до момента. Няма данни обаче да е изпаднал в пълна икономическа безизходица.

-5. Производството нормално се е отразило психически на г-н И.. Както бе посочено, то е траело над 10 години, което е съществен период в живота на човека. Няма как подобни тежки обвинения, още повече и с първоначалните осъдителни присъди, да не се отразят на ищеца. Отражението обаче не е било по-тежко от това, което обикновено се предполага. До този извод може да се стигне дори и съобразно заключението на СПЕ, което не сочи нещо различно, а и СМЕ – следствие от обвинението е само хипертоничната болест (арг. и от показанията на съпругата му, според които г-н И. е бил със здрава психика, с оглед основната му професия). Счупването на пръста не се е случило в релевантния период (2006г.), а и няма как да е следствие от незаконното наказателно преследване. За останалите болести, описани в исковата молба или не е установена причинна връзка или те също не биха и могли да имат отношение към повдигнатите обвинения. 13 години са дълъг период. Нормално е междувременно човек да се разболее от нещо, още повече с напредването на възрастта му, независимо дали е стана в наказателно производство или не. Друг пример в тази насока (освен счупената фаланга) е и бронхопневмонията.

-6. Обвинената са за тежко наказуеми престъпления по смисъла на чл. 93, т. 7, във вр. с чл. 321, във вр. с чл. 212 от НК. Те са няколко и то само по първото производство.

Съобразно изложеното, съдът намира, че сумата от **70 000 лева** би следвало да обезщети ищеца. За горницата искът е неоснователен.

Лихвата се дължи, считано от 24.08.2020г., а не, както претендира ищецът от 05.12.2006г. (т. 4, абз. 2 от ТР № 3 от 22.04.2004г. по тълк.д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС и Решение № 60189 от 04.11.2021г. по гр.д. № 262/2021г., г.к., III г.о. на ВКС).

по разностите:

При този изход на делото и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ ответникът дължи сумата от **2 248,40 лева**, сторени деловодни разноси, съобразно уважената част от иска и заплатена държавна такса.

Минималният размер към редакцията действаща към момента на сключване на договора, според чл. 7, ал. 5 от Наредба № 1 от 9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (01.11.2021г. – л. 494), е 7 530 лева, а се дължи и ДДС (20 %) = 9 036 лева. Точна толкова се и претендира.

Воден от гореизложеното, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ и чл. 86 от ЗЗД, **Прокуратура на РБ**, гр. София, бул. "Витоша" № 2, да заплати на **И. Х. И.**, ЕГН *****, гр. Ямбол, ул. ****, съд.адр.: гр. София, ул. ****, чрез адв. М. М. – САК, с личен № ****, преупълномощен от Адвокатско дружество „М. М. и съдружници”, е-mail: petar@menkov.eu, сумата от **70 000 (седемдесет хиляди) лева**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, настъпили в резултат от наказателно преследване срещу ищцата (за периода от 12.02.2007г. до 24.08.2020г.), приключило с Решение на ВКС № 105 от 24.08.2020г., по к.н.д. № 355/2020г. и Решение на ВКС № 174 от 07.11.2016г. по НОХД № 685/2016г., последица от неоснователно повдигнато му от ответника обвинения, ведно със законната лихва, считано от 24.08.2020г. до окончателното ☐ изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** претенцията за горницата относно главницата до пълния предявен размер от **300 000 (триста хиляди) лева**, за периода от **05.12.2006г. до 11.02.2007г.**, и за законна лихва, считано от 05.12.2006г. до 23.08.2020г., като **НЕОСНОВАТЕЛНА**

ОСЪЖДА на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, **Прокуратура на РБ**, гр. София, бул. "Витоша" № 2, да заплати на **И. Х. И.**, ЕГН *****, гр. Ямбол, ул. ****, съд.адр.: гр. София, ул. ****, чрез адв. М. М. – САК, с личен № ****, преупълномощен от Адвокатско дружество „М. М. и съдружници”, е-mail: petar@menkov.eu, сумата от **2 248,40 (две хиляди двеста четиридесет и осем лева и четиридесет стотинки) лева**, сторени деловодни разноси, съобразно уважената част от иска.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски апелативен

съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____